

— Защо ме гледашъ тъй? Или искашъ да узнаешъ, кой съмъ? Не виждашъ ли, че блѣсъкътъ на слънцето се пречупва въ моя мечъ, като крѣхко стъкло? На острието на този мечъ ще се пречупи твоя животъ, ако не отговоришъ веднага, кой е по-силенъ — ти, или азъ?

Планинецътъ поклатилъ глава и бавно отговорилъ:

— Силенъ е този, който не пита другитѣ за силата си.

Царьтъ разбралъ много добре смисъла на думитѣ му и избухналъ:

— Кое ти дава право да се мислишъ по-силенъ отъ мене? Ти трѣбва да си безумецъ, щото забравяшъ, че мечътъ ми виси надъ главата ти! Тя всѣки мигъ може да падне!

Стариятъ планинецъ се усмихналъ на заплахата, навелъ се къмъ земята, откъсналъ едно горско цвѣте, хвърлилъ го въ краката на царь Симеона и продумалъ:

— Цвѣтето е вече мъртво. Но неговата смъртъ помрачи ли хубостъта и радостъта на деня? Съ тази смъртъ трънътъ стана ли по-гиздавъ и по-дълготраенъ? Този цвѣтъ бѣше между тебе и мене, като знакъ за земното могъщество, и сега вече го нѣма. Тогава, какъ може да бжде силенъ и могъщъ онзи, който скоро ще бжде победенъ отъ смъртъта? Ето главата ми — постѣпи съ мене, както азъ постѣпихъ съ цвѣтето. Но преди мечътъ ти да се докосне до шията на единъ старецъ, ти бжди търпеливъ и чуй, защо азъ не одобрявамъ дѣлата ти. Ти си мждъръ, и книгитѣ, отъ които черпишъ мждрость, даватъ ключоветѣ на царската ти мощъ, но ти не си добъръ стопанинъ, щомъ като не знаешъ, какво е нужно за твоя работенъ и храбъръ народъ. Защо отиде до Цариградъ и се върна? Имашъ ли сили да видишъ грѣшката си и да разберешъ, че въ твоята широка земя нѣма никаква хубостъ, щомъ като пѣтищата ѝ не водятъ къмъ страната на топлия